

Arrest

nr. 101 385 van 22 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL die loco advocaat N. LETEN verschijnt, en van attaché K. GOOSSENS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Khogyani (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U doorliep het middelbaar onderwijs in Pakistan en studeerde af in 2005. U verliet Afghanistan op 18 maart 2011 en vroeg op 4 april 2011 in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u het laatste zesttal jaren met uw familie (uw ouders, uw jongere broer en uw jongere zus) in het dorp Kalakhil. Uw oudere broer was al 14 jaar geleden Afghanistan ontvlucht en woont momenteel in Nederland. Nadat u was afgestudeerd van de middelbare school in Pakistan was u teruggekeerd naar uw geboortedorp in Afghanistan. U begon te werken voor de organisatie AMRAN (Afghan Mobile Reconstruction Association) eind 1385 Afghaanse kalender (AK) (begin 2007 Gregoriaanse kalender (GK)). Binnen deze hulporganisatie was u actief op verschillende

vlakken, zoals de supervisie over anti-drugcampagnes en het geven van computerlessen aan medewerkers van het Ministerie van Onderwijs. Het waren echter vooral uw activiteiten als manager van een bewustmakingsproject voor vrouwen in uw geboortestreek, waarvoor u kantoor had opgezet in uw eigen huis, die een doorn in de ogen van de taliban bleken. Tot tweemaal toe, zowel mondeling als per dreigbrief, werd u diets gemaakt dat het in bescherming nemen en bewust maken van vrouwen tegen de islam was. Een derde keer, op 17 maart 2011, zetten de taliban hun bedreigingen om in daden en u werd, samen met een vriend, beschoten. U raakte niet gewond, maar Nakib, uw vriend en losse hulp bij AMRAN, werd dodelijk getroffen. U hield zich één nacht schuil bij een kennis en de volgende dag vluchtte u naar Peshawar (Pakistan). Via Dubai, Turkije en Italië reisde u, telkens met het vliegtuig, verder naar België waar u op 4 april 2011 het statuut van vluchteling aanvraagde. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging door de taliban vreest.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor: het betreft uw taskara uitgegeven op 12 hoet 1381 AK (3 maart 2003 GK) en afgestempeld op de keerzijde 11 sambula 1386 AK (2 september 2007 GK); drie identiteitsbadges van AMRAN, telkens met foto, geldig van 2006 tot 2007, van 2007 tot 2009 en van 2009 tot 2012; een waarderingsattest van het Ministerie van Onderwijs; een kalender (van 2009) van het IDPA (Integrated Drug Prevention, Treatment and Rehabilitation Project in Afghanistan) en de GTZ-IS (German Technical Cooperation); een dreigbrief van de taliban van 22 hoet 1389 AK (13 maart 2011 GK); zeven foto's en twee kassatickets van de luchthaven van Zaventem, gedateerd 2 april 2011. Alle documenten zijn origineel.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

U heeft immers niet aannemelijk gemaakt actief te zijn geweest als medewerker van de hulporganisatie AMRAN, noch van enige andere NGO.

Zo is het wel heel opmerkelijk dat, wanneer het Commissariaat-generaal u het zeer elementaire verzoek voorlegt om het adres van het hoofdkantoor van AMRAN te produceren, u hier niet toe in staat blijkt. U doet enkele flauwe pogingen om het kantoor te situeren in de stad Kabul maar komt, gevraagd meer specifiek te zijn, ten langen leste aandragen met het excuus dat "er geen straten of nummers zijn", en dat het CGVS dat immers "toch zelf weet" (zie gehoorverslag CGVS, dd.08/02/2012, p.6). Dit verweer kan echter niet bevredigen daar u immers zelf verklaart slechts de laatste tweeënhalf jaar voltijds in het district Khogyani te hebben gewoond en dat u ervoor een slaappleats werd aangeboden door het "kantoor waar u werkte" in Kabul. U voegt hier nog aan toe dat u in die periode slechts één à twee keer per week naar Khogyani terugkeerde (CGVS, p.5). Van iemand die tussen vier en vijf jaar voor een organisatie werkte (CGVS, p.9), er de functie van verantwoordelijke droeg (CGVS, p.6), er minstens twee jaar lang heeft overnacht (CGVS, p.5) en er bovendien, vanuit het kantoor in Kalakhil, minstens één keer per maand een verslag naartoe stuurde (CGVS, p.14) kan toch worden verwacht dat hij het precieze adres ervan kent.

Er dient bovendien met enige verwondering te worden vastgesteld dat het adres van AMRAN, zoals dat overigens ook uit onze informatie, waarvan kopie in het administratief dossier, naar voren komt, op de achterzijde van uw identificatiebadge vermeld staat (zie stuk 2). Deze bevinding, samen met de hierboven gevoerde argumentering, doen afbreuk zowel aan de geloofwaardigheid van uw profiel van AMRAN-medewerker als aan de waarachtigheid van de voorgelegde stukken. Indien u, zoals u beweert en zoals de 'issue'-datum van de eerste kaart aantoon, sinds 2007 een dergelijke kaart op zak had, vervalt uw rechtvaardiging dat "er geen straten of nummers zijn" in Kabul (CGVS, p.6) per slot van rekening volkomen. Volledigheidshalve kunnen dezelfde opmerkingen worden toegepast op het telefoonnummer van AMRAN, dat u evenmin uit het hoofd kan opnoemen (CGVS, p.6), maar dat daarenboven niet correct is weergegeven op de kaartjes. Volgens onze informatie, waarvan kopie in het administratief dossier, is het correcte mobiel nummer immers 0700 284 434 en niet 070 284 434 zoals nochtans opgetekend staat op de drie badges (zie stuk 2). Dit sterkt verder de argwaan over de echtheid van deze stukken. Overigens harmoniëren uw verklaringen ook nog op een ander punt niet met de informatie zoals die uit de bewijsstukken kan worden afgeleid. De oudste kaart werd immers uitgegeven op 1 juli 2006 (zie stuk 2) terwijl u daarentegen, gevraagd hoeveel jaren u voor AMRAN heeft gewerkt, met stelligheid verklaart sinds eind 1385 AK (begin 2007 GK) tewerkgesteld te zijn geweest. Dit is opmerkelijk. Deze observaties zetten de geloofwaardigheid van uw profiel verder op de helling.

Verder kan ook geen geloof worden gehecht aan uw werkzaamheden als leidinggevende van een vrouwenbewustmakingsproject, onder auspiciën van AMRAN, in uw eigen huis in uw dorp Kalakhil, de laatste twee à tweeënhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.5 en p.6). Zo is het wel heel opmerkelijk dat u enerzijds, wanneer het Commissariaat-generaal het onderwerp aansnijdt van het contact met uw ouders, argeloos verklaart dat uw vader een mobiele telefoon heeft, dat in "jullie

gebied de telefoon niet werkt", en dat hij bijgevolg naar een andere plaats dient te gaan om contact te maken met u (CGVS, p.4), maar dat u anderzijds evenzeer volhoudt dat uw kantoor onderdak had gekregen in het huis van uw ouders, dat er in Khogyani geen vaste telefoonlijn bestaat, dat u geen toegang had tot het internet, maar dat u desalniettemin het contact met het hoofdkwartier van AMRAN in Kabul "vooral telefonisch" in stand hield (CGVS, p.6 en p.7). Dit is flagrant inconsistent. Daarenboven houdt ook nog een andere vaststelling geen steek. Zo beweert u dat het kleermakersonderwijs voor vrouwen, dat u onder andere organiseerde in uw eigen huis, als doelstelling had "hen over hun rechten te instrueren" en dat jullie met dit doel "na de lessen samenzaten en erover praatten" (CGVS, p.8). Ook betoogt u dat u "hen leerde de eerste stap te zetten" naar "het kantoor van de mensenrechtenorganisatie" en dat u "hen de namen van organisaties gaf die hen konden verdedigen" (CGVS, p.15). Wanneer dan het Commissariaat-generaal de logische en voor de hand liggende vraag stelt om de naam van een dergelijke organisatie voor de dag te halen, vermijdt u angstvallig ter zake te komen. U doet nog een verwoede poging de schijn hoog te houden en heeft het nog over "mensenrechtenorganisatie", "mensenrechten" en klampt zich ten slotte vast aan de naam "Mensenrecht", dat bovendien, nog volgens uw verklaringen, een enig kantoor heeft in Kaga bazaar in uw district Khogyani. "Als je problemen hebt, ga je naar daar om klacht in te dienen", verkondigt u nog met stelligheid (CGVS, p.15). Nog los van het feit dat het eerder onzinnig is dat een vrouwenrechtenorganisatie haar enige-, en dus hoofdkantoor, zou vestigen in een afgelegen plaats als de bazaar van Kaga, en niet bijvoorbeeld in Kabul of Jalalabad, doet ook de bevinding dat u geen enkele officiële organisatie kan opsommen die zich inzet voor vrouwen, de wenkbrauwen fronsen. Volgens onze informatie, waarvan kopie in het administratief dossier, groepeerde en vertegenwoordigt het Afghan Women's Network (AWN) desondanks 95 organisaties in gans Afghanistan die zich bezighouden met vrouwenrechten, waarvan er minstens zes een kantoor hebben in de stad Jalalabad, op nauwelijks 35 kilometer van uw dorp Kalakhil. In dat verband is het overigens opmerkelijk dat u niet zelf aanhaalt dat de vertegenwoordiging van uw eigen organisatie AMRAN zich in Jalalabad bevindt, zoals nochtans blijkt uit onze informatie. Deze bedenkingen stellen de geloofwaardigheid van uw profiel van NGO-leidinggevende danig op de proef. Nochtans wijt u uw problemen met de taliban net met stelligheid aan deze activiteiten wanneer u verklaart dat u "daardoor problemen heeft gekregen" (CGVS, p.8).

Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u als gevolg van uw profiel van vrouwenrechtenverdediger zou hebben meegemaakt.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

De documenten die u voorlegt (taskara, identiteitskaarten van AMRAN, attest, kalender, talibandreigbrief en foto's) kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen. De drie 'identity cards' van AMRAN werden bovendien hierboven reeds uitvoerig besproken en de slotsom was dat hun authenticiteit verre van vast staat. Over het attest van het Ministerie van Onderwijs dient opgemerkt dat er geen datum op vermeld staat, wat op zijn minst bevreemdend is. De kalender die u voorlegt, waarop wij verondersteld zijn u te moeten herkennen op foto, werd uitgegeven door het IDPA en de GTZ-IS, en het project dat erin voorgesteld wordt, werd gefinancierd door The Foreign and Commonwealth Office (FCO). Nochtans verklaart u dat jullie project tegen drugs werd gefinancierd door GTZ (CGVS, p.15), wat manifest onjuist is. De foto's kunnen al evenmin uw vermeende profiel van NGO-medewerker hardmaken en de taskara bevestigt enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Nangarhar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Nangarhar te ontlopen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden (CGVS, p.5) de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbare voldoende

zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonst dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Ook blijkt uit uw verklaringen dat u er al in het verleden voor opteerde u in andere regio's te vestigen naargelang de omstandigheden. Zo verbleef u gedurende 11 jaar in Pakistan, waar u het middelbaar onderwijs doorliep (CGVS, p.9), feit dat op zich genomen, samen met het feit dat u naast het Pashtu ook het Dari machtig bent (CGVS, p.9), uw kansen om een leven op te bouwen aanzienlijk doet toenemen. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden als volwassen, alleenstaande man in staat bent om u in de nabijgelegen stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in de provincie Nangarhar te onttrekken. Er dient ten slotte opgemerkt te worden dat u enigszins bekend bent met de stad Kabul, daar u uw taskara, volgens uw verklaringen, in deze stad bent gaan aanvragen (CGVS, p.12). Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Kabul zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Kabul bekeken worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift volgende stukken toe: een aanbevelingsbrief van het Afghaanse Ministerie van Onderwijs, een kopie van zijn taskara, een kalender van november 2009 waarop hij volgens hem op de linkerfoto onderaan staat terwijl hij een campagnedoek ophangt, foto's in verband met zijn campagne en zijn familiaal leven, een verkoopsbonnetje van op de luchthaven in Zaventem, een verklaring van de directeur van AMRAN, een verklaring van Afghan Wireless d.d. 27 november 2012, drie stafkaarten van AMRAN, een afgeprinte kaart van "google maps", een artikel van BBC over het ontbreken van straatnamen in Afghanistan, een dreigbrief van de taliban van maart 2011, informatie over doelstellingen en projecten van UNAMA, GTZ en GIZ, het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan d.d. juli 2012 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, een overzicht van de belangrijkste aanslagen in Kabul sedert september 2011 en een landeninformatierapport van de Deense Immigratiedienst.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker maakt namelijk niet in het minst aannemelijk actief te zijn geweest als medewerker van de hulporganisatie AMRAN, noch van enige andere NGO.

Verzoeker is immers weinig bekend met de organisatie AMRAN waarvoor hij volgens zijn verklaringen vijf jaar zou hebben gewerkt: de eerste drie jaar in de hoofdstad Kabul en de laatste twee jaar als vertegenwoordiger van de organisatie vanuit zijn kantoor in zijn ouderlijk huis in Kalahkil, in het district Khogyani, provincie Nangarhar. Zo kent hij, ondanks het feit dat hij er beweerdelijk drie jaar zou hebben gewerkt, er zelfs tijdens de week 's nachts zou hebben verbleven, en nadien vanuit zijn kantoor in zijn geboortedorp gedurende bijna twee jaar minstens één keer per maand een verslag naar stuurde, het adres van de hoofdzetel in Kabul niet, dat blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 17, map Landen-informatie) gelegen is in "*House # 101, Street # 2, Kocha-e-Masjed, Kart-*

e-Momorin, Kabul". Zijn onwetendheid hieromtrent klemmt des te meer door de vaststelling dat het specifieke adres - dat overeenstemt met voormeld adres opgenomen in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier - vermeld staat op elk van de verschillende attesten die hij zelf aanbracht ter staving van zijn tewerkstelling bij AMRAN. Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van zijn bewering als zouden er in Kabul geen straten of nummers zijn dan ook ernstig op de helling. Zijn bewering rijmt deels, doch niet volledig met het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde krantenartikel van BBC waarin wordt gesteld dat er in Kabul wel degelijk formele straatnamen en huisnummers zijn, doch eerder uitzonderlijk. De thans aangebrachte afdruk van een kaartje van Kabul van "Google" bevat geen enkele verwijzing naar AMRAN, noch naar het specifieke adres ervan. Het toont dan ook niet in het minst aan dat de hoofdzetel van die organisatie daadwerkelijk gelegen is op de plaats waar verzoeker deze vaag ten opzichte van het hotel Continental situeerde. Gelet op zijn jarenlange werkzaamheden eerst op het hoofdkantoor en nadien in zijn geboorteregio als vertegenwoordiger van de organisatie kon dan ook redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht het juiste adres te kennen van de hoofdzetel van AMRAN.

Daarnaast bevatten verzoekers verklaringen omtrent zijn tewerkstelling voor AMRAN verschillende flagrante incoherenties. Verzoeker verklaarde bij het Commissariaat-generaal "van eind 1385" (begin 2007) tot aan zijn vertrek, "dus zo'n 4 à 5 jaar", voor deze organisatie te hebben gewerkt (gehoorverslag 8 februari 2012, p. 9). Toen men hem vroeg of hij er al werkte op het ogenblik dat hij zijn taskara kreeg, antwoordde hij bevestigend en lichtte hij toe dat hij "toen (...) pas begonnen" was (*Ibid.*, p. 12). Uit de inhoud van zijn *taskara* (zie stuk 16 in administratief dossier, map documenten) blijkt evenwel dat deze hem reeds op "12.12.1381" (2 maart 2003) werd afgeleverd, oftewel bijna vier jaar voor het begin van zijn beweerde tewerkstelling bij AMRAN. Verzoekers verklaringen aangaande de aanvang van zijn beweerde werkzaamheden voor AMRAN stroken voorts niet met het oudste door hem aangebrachte attest ter staving van zijn tewerkstelling bij die organisatie dat, zo blijkt uit de inhoud ervan, reeds op 1 juli 2006 werd uitgegeven, meer dan een half jaar voor het door hem gesitueerde begin van zijn carrière bij AMRAN. Zijn huidig op geen enkel objectief gegeven gesteund verweer dat juli 2006 overeenkomt met "eind 1385" in de Afghaanse jaartelling doet op geen enkele wijze afbreuk aan de overige vastgestelde inconsistenties met betrekking tot de data van zijn tewerkstelling.

Verzoekers verklaringen zijn voorts ook incoherent met betrekking tot het telefoonverkeer vanuit zijn ouderlijk huis in Kalahkil, waar zijn ouders nog steeds zouden wonen en van waaruit hij de laatste twee jaar van zijn verblijf in Afghanistan als vertegenwoordiger van AMRAN zou hebben gewerkt. Over zijn contacten met zijn familie in Afghanistan lichtte verzoeker bij het Commissariaat-generaal toe dat hij vooral met zijn vader nog contact heeft die zich voor hun telefonische contacten steeds moet verplaatsen omdat in zijn "gebied (...) de telefoon niet" werkt (*Ibid.*, p. 4). Niet veel later tijdens datzelfde gehoor verklaarde hij echter dat de laatste twee jaar van zijn werkzaamheden voor AMRAN de communicatie vanuit zijn kantoor in zijn ouderlijk huis met onder meer de hoofdzetel in Kabul "vooral telefonisch" verliep (*Ibid.*, p. 7). Deze verklaring staat haaks op verzoekers eerdere uitleg inzake de technische onmogelijkheid om in en vanuit zijn geboorteregio te telefoneren en zet de geloofwaardigheid van zijn beweerde werkzaamheden voor AMRAN verder op de helling.

Waar verzoeker naar het door hem bijgevoegde schrijven van de "Afghan Wireless Communication Company" verwijst, merkt de Raad op dat uit die informatie, waarvan de juistheid niet kan worden nagegaan aangezien het om een kopie gaat en niet de originele brief van de communicatiemaatschappij, blijkt dat op datum van 16 februari 2007 alle telefoonnummers in Afghanistan die actief waren onder 070... veranderd werden naar 0700... Uit informatie (van januari 2012) toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 17, map Landeninformatie, "*Afghan Women's Network NGO members Update January 2012*") blijkt dat het telefoonnummer van AMRAN 0700 284 434 is. Echter, alle badges inzake verzoekers tewerkstelling bij AMRAN, ook die na 16 februari 2007 uitgereikt, meer bepaald die afgegeven op 1 juli 2007 en 1 juli 2009, vermelden allemaal het nummer 070284434, wat de authenticiteit van deze stukken verder in vraag stelt. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker het telefoonnummer van AMRAN niet vanbuiten bleek te kennen, en dat hij wel bleek te weten dat dit nummer op zijn badges vermeld staat, maar niet scheen te weten dat hier ook het adres van de organisatie in Kabul op staat vermeld.

Verzoeker was er tijdens zijn gehoor niet van op de hoogte dat AMRAN een kantoor heeft in de stad Jalalabad, hoofdstad van de provincie Nangarhar van waar hij afkomstig zou zijn. Gevraagd of er buiten Kabul en Kalahkil nog andere filialen van AMRAN zijn, stelde hij dat er in Kandahar, Herat, Mazar, Badakhshah, Takhar en Sar-e Pul nog waren en beweerde hij dat dit de enige filialen zijn (gehoorverslag 8 februari 2012, p. 14). Over een kantoor in Jalalabad, op nauwelijks 35 kilometer van

zijn geboortedorp Kalahkil gelegen, repte hij met geen woord. Verzoekers verklaringen stemmen ook hier niet overeen met de informatie die in dit verband aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 17, map Landeninformatie). Hieruit blijkt dat AMRAN zijn hoofdzetel in Kabul heeft en dat er daarnaast nog kantoren zijn in Jalalabad, Mazar-e-Sharif, Takhar, Ghazni en Paktya. Verzoekers foutieve verklaringen hieromtrent en inzonderheid het feit dat hij niet op de hoogte was van het bestaan van een kantoor van AMRAN in Jalalabad ondermijnt de geloofwaardigheid verder van zijn beweerde werkzaamheden voor deze NGO.

Ondanks het feit dat hij de laatste twee jaar van zijn verblijf in Afghanistan een project zou hebben geleid om vrouwen bewust(er) te maken van hun rechten, en hij hen onder andere leerde de eerste stap te zetten naar een kantoor van een mensenrechtenorganisatie (gehoorverslag 8 februari 2012, p. 15), kan verzoeker geen enkele officiële organisatie opsommen die zich inzet voor de Afghaanse vrouwen. Volgens verzoeker is er zo slechts één organisatie, heet deze "*mensenrecht*" en bevindt hun kantoor zich in Kaga bazaar in zijn district Khogyani (*Ibid.*, p. 15). Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier (stuk 17, map Landeninformatie) blijkt echter dat het Afghan Women's Network (AWN) 95 organisaties groepeerd en vertegenwoordigt die zich over heel Afghanistan bezighouden met vrouwenrechten. Minstens zes ervan hebben een kantoor in Jalalabad, op nauwelijks 35 kilometer van verzoekers geboortedorp Kalahkil gelegen. Dat verzoeker niet één van die vele organisaties kent/kan noemen, ondermijnt op fundamentele wijze zijn beweerde werkzaamheden als leidinggevende van een bewustmakingsproject voor vrouwen.

Om voorgaande redenen kan aan verzoekers werk bij AMRAN, en bijgevolg aan de problemen die hij hierdoor zou hebben ondervonden, niet het minste geloof worden gehecht.

De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten wijzigen hier niets aan. Verzoeker legde verschillende van die stukken, met name het waarderingsattest van het Ministerie van Onderwijs, zijn taskara, de kalender van IDPA en GTZ-IS, de foto's, het kasticket van in Zaventem en de brief beweerdelijk van de taliban, reeds eerder neer, doch hij weerlegt geen van de pertinente overwegingen hieromtrent in de bestreden beslissing, en onderneemt hiertoe zelfs niet enige concrete en ernstige poging. Wat de badges van AMRAN betreft, werd eerder vastgesteld dat de authenticiteit ervan verre van vaststaat. Bovendien dienen documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontleen ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). Hetzelfde geldt voor de thans voor eerst aangebrachte brief van beweerdelijk de directeur van AMRAN. De authenticiteit van dit stuk is bovendien erg twijfelachtig aangezien op de brief het telefoonnummer van de organisatie tweemaal verschillend staat genoteerd, enerzijds 0700284434 en anderzijds 070284434. Daarnaast staat er op het schrijven geen datum vermeld en komt het erg gesolliciteerd over gelet op het feit dat in de brief eerst over verzoeker in de derde persoon wordt gesproken, maar hij nadien persoonlijk wordt aangesproken, en gelet ook volgende zinsnede op het einde van de brief: "*we wish you succes and happy life in the long run of life*". Het artikel van het "Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit" (GIZ) omtrent haar drugsbeleid en het artikel (van UNAMA) over de problematische situatie voor vrouwen in Afghanistan bevatten slechts algemene informatie en brengen dan ook niets wezenlijk bij aan verzoekers relaas. De foto's kunnen al evenmin verzoekers profiel van NGO-medewerker bevestigen.

Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer

naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeker over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift op algemene wijze oppert dat een vluchtalternatief binnen Afghanistan voor hem uitgesloten is gezien de alomtegenwoordigheid van de taliban en het feit dat hij geen gewoon burger is, maar een werknemer van AMRAN, in welk verband hij naar het bijgevoegde "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan" verwijst, herhaalt de Raad dat aan zijn beweerde profiel van werknemer bij AMRAN en de problemen die hij hierdoor met de taliban zou hebben gekend geen enkel geloof wordt gehecht. Derhalve kan geen geloof worden gehecht aan zijn bewering overal in Afghanistan door de taliban te worden gezocht en vervolgd.

Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden, verhindert niet dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van voornoemde bepaling van de vreemdelingenwet. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van diezelfde wet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 van het EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het geweld in de stad Kabul, dat op een veilige manier toegankelijk is voor verzoeker gelet op haar internationale luchthaven, plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Het door verzoeker bijgebrachte overzicht van aanslagen in de Afghaanse hoofdstad sedert september 2011 doet geen afbreuk aan voormelde informatie van het Commissariaat-generaal, doch sluit er integendeel bij aan. Het bevestigt immers dat de aanslagen voornamelijk gericht zijn tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt, zo blijkt uit voormelde informatie van het Commissariaat-generaal, bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en eerder gelokaliseerd. De impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Het rapport van de Deense Immigratiedienst sluit hier eveneens geheel bij aan en stelt onder meer dat ofschoon er zich geweldincidenten voordoen, de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad relatief goed en stabiel is en de regio onder controle staat van de regering.

Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in verzoekers verklaarde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER